

Pohledávka

Samotný výsledek přezkumného řízení ohledně téže pohledávky v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka spoludlužníka (její úspěšné popření) v insolvenčních ani mimoinsolvenčních poměrech není pokládán za (jiný) způsob zániku pohledávky (a dozajista nejde o způsob zániku pohledávky jejím uspokojením). Řečené platí především pro ty výsledky přezkumného řízení, jež se staly neměnnými již coby následek popěrného úkonu k tomu oprávněné osoby; např. proto, že přihlášený věřitel vzal v reakci na uplatněné popření přihlášku pohledávky v popřeném rozsahu zpět (§ 184, § 187 insolvenčního zákona), nebo proto, že přihlášený věřitel, jehož přihlášenou nevykonatelnou pohledávku účinně popřel insolvenční správce nebo (při sanačním způsobu řešení úpadku dlužníka) dlužník, nepodal v určené lhůtě příslušnou odporovou žalobu (§ 159 odst. 1 písm. a/, § 198 odst. 1 insolvenčního zákona). Na základě takového chování či takové nečinnosti přihlášeného věřitele v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka spoludlužníka totiž nelze přijmout žádný závěr o zániku pohledávky (vůči oběma dlužníkům); lze jen dovodit, že pohledávka nebude uspokojena v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka spoludlužníka. Také v těch případech, v nichž popěrný úkon k tomu oprávněné osoby [insolvenčního správce, jiného přihlášeného věřitele nebo (při sanačním způsobu řešení úpadku dlužníka) dlužníka] vyústí v incidenční spor o určení pravosti, výše nebo pořadí popřené pohledávky, v němž bude pravomocně určeno, že přihlášená pohledávka není pohledávkou pravou, nebo že není přihlášena ve správné výši anebo ve správném (přednostním) pořadí, není pro účely posouzení, zda pohledávka zanikla, určující samotný výsledek sporu; podstatné jsou důvody, pro které pohledávka nebyla zjištěna (co do pravosti, výše nebo pořadí). Určení, že pohledávka není pohledávkou pravou, pohledávkou přihlášenou ve správné výši, nebo pohledávkou přihlášenou ve správném (přednostním) pořadí, může mít svůj původ ve skutečnostech, jež samy o sobě nemusejí mít vliv na existenci pohledávky vůči spoludlužníku dlužníka, v rámci jehož insolvenčního řízení proběhl takový incidenční spor; např. pohledávka může být promlčena jen vůči některému spoludlužníku, nebo může jít o rozhodnutí založené na neunesení břemene tvrzení či důkazního břemene (deficit příslušných tvrzení a důkazů nemusí být dán vůči dalším spoludlužníkům), anebo může jít o rozhodnutí, v němž vyšly najevo důvody zániku společného dluhu, jež nastaly před zjištěním pohledávky v insolvenčním řízení vedeném vůči spoludlužníku (a tedy měly být uplatněny jako důvod popření pohledávky). V těch případech, v nichž insolvenční soud v incidenčním sporu probíhajícím v rámci insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka spoludlužníka pravomocně určí, že přihlášená pohledávka není pohledávkou pravou, pohledávkou přihlášenou ve správné výši, nebo pohledávkou přihlášenou ve správném (přednostním) pořadí proto, že bude mít za prokázaný některý z hmotněprávních důvodů zániku společného dluhu, k němuž došlo po zjištění téže pohledávky v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka, může takové rozhodnutí (opět s přihlédnutím k mezím jeho závaznosti ve smyslu § 201 odst. 4 insolvenčního zákona) být důkazem směřujícím k prokázání zániku zjištěné pohledávky v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka, samo o sobě však nezpůsobuje zánik zjištěné pohledávky v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 NSČR 92/2021-B-174 ze dne 10.2.2022)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v insolvenční věci dlužníka INNA, WEST CZ s. r. o., se sídlem ve S., vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. KSPL 20 INS 13891/2011, o vydání výtěžku zpeněžení zajištění zajištěnému věřiteli, o dovolání dlužníka, zastoupeného Mgr. Bc. V.V., advokátem, se sídlem v D., proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 31. srpna 2021, č. j. KSPL

20 INS 13891/2011, 3 VSPH 723/2021-B-163, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

1. Usnesením ze dne 31. května 2021, č. j. KSPL 20 INS 13891/2011-B-157, Krajský soud v Plzni (dále jen „insolvenční soud“):

[1] Schválil návrh Brátová a Krejčí, v. o. s., insolvenčního správce dlužníka INNA, WEST CZ s. r. o. (dále jen „dlužník I“), dle kterého předmět zajištění (označené nemovité věci, včetně všech součástí a příslušenství) byl zpeněžen za 5.200.000 Kč (bod I. výroku).

[2] Rozhodl, že z výtěžku zpeněžení předmětu zajištění uspokojí insolvenční správce přednostně pohledávky za podstatou vztahující se k předmětu zajištění, a to:

- náklady spojené se zpeněžením, včetně částky odpovídající dani z přidané hodnoty, ve výši 260.000 Kč,

- náklady spojené se správou (předmětu zajištění), včetně částky odpovídající dani z přidané hodnoty, ve výši 108.231,09 Kč,

- zálohu na odměnu (insolvenčního správce) z částky určené pro zajištěné věřitele, včetně částky odpovídající dani z přidané hodnoty, ve výši 116.928,81 Kč (bod II. výroku).

[3] Udělil insolvenčnímu správci souhlas s vydáním částky 4.714.840,10 Kč zajištěnému věřiteli SILMET Příbram a. s. (dále jen „zajištěný věřitel S“) [bod III. výroku].

2. Insolvenční soud vyšel z toho, že proti návrhu insolvenčního správce na vydání výtěžku zpeněžení zajištění zajištěnému věřiteli S (z 27. října 2020) podal námitky pouze dlužník I. Po projednání těchto námitek (při jednání, jež se konalo 11. února 2021) dospěl insolvenční soud - odkazuje na ustanovení § 298 odst. 1, 2 a 4 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) - k následujícím závěrům:

3. Námitkami, které dlužník I dodatečně uplatnil až při jednání (11. února 2021), se insolvenční soud nezabýval, jelikož jsou opožděné (námitky mohly být podány nejpozději 30. listopadu 2020).

4. Námitky uplatněné dlužníkem I podáním datovaným 23. listopadu 2020 (B-142) nejsou opodstatněné.

5. Pohledávka zajištěného věřitele S, přihlášená do insolvenčního řízení 24. srpna 2021 s právem na uspokojení ze zajištění, které vzniklo k 1. březnu 2010, byla při přezkumném jednání, jež se konalo 13. prosince 2011, zjištěna v celém rozsahu (20.286.067 Kč).

6. Tvrzení, že zajištěný věřitel S není majitelem pohledávky a že zpeněžení bylo nezákonné, není pravdivé. To, že v insolvenčním řízení vedeném u insolvenčního soudu pod sp. zn. KSPL 20 INS XY bylo pravomocně rozhodnuto o popření pohledávky [kterou dlužník I pokládá za totožnou s pohledávkou zajištěného věřitele S v této věci] věřitelem P. Z. (dále jen „P. Z.“), nemá vliv na zjištění pohledávky v této věci (její opětovný přezkum není možný). Pohledávka zajištěného věřitele S (P-2) pak nebyla uplatněna v insolvenčním řízení vedeném u insolvenčního soudu pod sp. zn. KSPL 20 INS XY.

7. Za nedůvodnou má insolvenční soud i námitku dlužníka I ohledně nedoložení toho, že byl založen transparentní účet majetkové podstaty a námitku neplatnosti kupní smlouvy, kterou byl zpeněžen předmět zajištění (o žalobě, kterou se dlužník domáhal určení neplatnosti kupní smlouvy, již bylo pravomocně rozhodnuto).

8. K odvolání dlužníka I Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 31. srpna 2021, č. j. KSPL 20 INS 13891/2011, 3 VSPH 723/2021-B-163, potvrdil usnesení insolvenčního soudu.

9. Odvolací soud – vycházející z ustanovení § 7, § 201 odst. 4 a § 298 insolvenčního zákona – dospěl po přezkoumání usnesení insolvenčního soudu k následujícím závěrům:

10. Zajištěný věřitel má v zásadě právo na úhradu své zajištěné pohledávky z výtěžku zpeněžení věci, práva, pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty sloužící k zajištění bez omezení. K plnému uspokojení pohledávky zajištěného věřitele nemůže dojít jen tehdy, nedosahuje-li výtěžek zpeněžení majetku sloužícího k zajištění po odečtení odměny insolvenčního správce a nákladů na správu a zpeněžení tohoto majetku výše zajištěné pohledávky. V takovém případě je zajištěný věřitel povinen strpět jen částečné uspokojení své zajištěné pohledávky, s tím, že v rozsahu neuspokojené pohledávky bude v insolvenčním řízení sdílet postavení nezajištěných věřitelů. Naopak tam, kde zbylý výtěžek zpeněžení převyšuje zajištěnou pohledávku a postačuje k úhradě odměny správce a nákladů spojených se správou a zpeněžením předmětu zajištění v zákonem stanoveném rozsahu (popřípadě za stanovených podmínek ve větším rozsahu), má zajištěný věřitel právo na vydání výtěžku odpovídající výši jeho zajištěné pohledávky; zůstatek výtěžku bude jako součást majetkové podstaty k dispozici na úhradu sledovaných nákladů či dalších pohledávek v insolvenčním řízení.

11. Insolvenční soud správně uzavřel, že insolvenční správce doložil účelně vynaložené výdaje představované částkou 260.000 Kč na nákladech spojených se zpeněžením předmětu zajištění a částkou 108.231,09 Kč na nákladech spojených se správou předmětu zajištění. Při výtěžku zpeněžení ve výši 5.200.000 Kč tak činí výtěžek zpeněžení připadající zajištěnému věřiteli S částku 4.831.768,91 Kč (5.200.000 Kč – 260.000 Kč – 108.231,09 Kč) a odměna insolvenčního správce z tohoto výtěžku činí (včetně částky odpovídající 21% dani z přidané hodnoty) celkem 116.928,81 Kč. Částka určená k vydání zajištěnému věřiteli tak činí 4.714.840,10 Kč.

12. Insolvenční soud nepochybil, jestliže nepřisvědčil námitce zániku pohledávky, jelikož takový zánik v řízení nebyl prokázán. Rozsudek, jímž se v incidenčním sporu rozhoduje o pravosti, výši a pořadí přihlášené pohledávky, upravuje poměry věřitele sporných pohledávek (pouze) v daném insolvenčním řízení, respektive mezi procesními subjekty insolvenčního řízení, jež takový spor vyvolalo (§ 201 odst. 4 insolvenčního zákona). Výrokem rozsudku [ze dne 11. prosince 2019, č. j. 139 ICm XY, 103 VSPH XY (KSPL 20 INS XY)] Vrchní soud v Praze určil (k žalobě P. Z.), že zajištěný věřitel S (tamní žalovaný) nemá za dlužníkem Z. Š. (dále jen „Z. Š.“) v insolvenčním řízení vedeném u insolvenčního soudu pod sp. zn. KSPL 20 INS XY část dílčí pohledávky č. 1 (17.041.817,53 Kč) a dílčí pohledávku č. 3 (23.187.713,61 Kč). Výrok rozsudku (jeho závazná část) se tak vyjadřuje (jen) ke statusu pohledávek zajištěného věřitele S v insolvenčním řízení dlužníka Z. Š. a neplyne z něj, že zanikla pohledávka zajištěného věřitele S za dlužníkem I.

13. K námitce, že insolvenční správce neprokázal „připsání“ kupní ceny na účet majetkové podstaty, odvolací soud uvádí, že nejde o obligatorní náležitost návrhu na vydání výtěžku zpeněžení zajištění, a že nesprávný údaj o úhradě kupní ceny by šel k tíži insolvenčního správce. Námitka absence transparentního účtu majetkové podstaty je pro rozhodnutí bezpředmětná.

14. Proti usnesení odvolacího soudu podal dlužník dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právních otázek, při jejichž řešení se

odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, jakož i právních otázek dovolacím soudem neřešených. Konkrétně jde o tyto otázky:

[1] Způsobuje zánik pohledávky téhož věřitele v jiném insolvenčním řízení zánik pohledávky v insolvenčním řízení dlužníka v rozsahu, v němž tato totožná pohledávka zanikla v jiném insolvenčním řízení?

[2] Má v takovém případě zajištěný věřitel právo na uspokojení ze zajištění?

15. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

16. V mezích uplatněného dovolacího důvodu dovolatel namítá, že soudy nezohlednily jednak „rozhodnutí“ (správně usnesení) Nejvyššího soudu ze dne 28. listopadu 2013, „č. j.“ (správně sen. zn.) 29 NSČR 63/2011 [jde o usnesení uveřejněné pod číslem 34/2014 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 34/2014“), které je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupné i na webových stránkách Nejvyššího soudu], jakož i závěry „rozhodnutí“ (správně usnesení) Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2019, „č. j.“ (správně sen. zn.) 29 NSČR 89/2017 (jde o usnesení uveřejněné v časopise Soudní judikatura, číslo 7-8, ročníku 2020, pod číslem 77).

17. Míní, že pro účely insolvenčního řízení „je třeba konstatovat“, že zanikla-li pohledávka za spoludlužníkem Z. Š. v jiném insolvenčním řízení a účast věřitele byla v insolvenčním řízení soudem ukončena a k přihlášené pohledávce se nepřihlíží, mají tato rozhodnutí stejný účinek na shodnou pohledávku v jiných insolvenčních řízeních. Není možné, aby se na základě skutečností v jiném insolvenčním řízení posuzovala shodná pohledávka odlišně v jiných řízeních. To, že se nepřihlíží k pohledávce zajištěného věřitele S v insolvenčním řízení Z. Š., by mělo znamenat faktický zánik pohledávky i v jiných řízeních.

18. Výklad soudů, které v odůvodněních svých rozhodnutí explicitně nevyslovily faktický zánik pohledávky, „neznamená, že pohledávku již nelze uplatňovat“. Soudy nekladly dostatečný důraz na to, že v jiném insolvenčním řízení pohledávka zajištěného věřitele S fakticky zanikla, což v daném insolvenčním řízení znamená zánik pohledávky jako takové (dlužník I má postavení spoludlužníka).

19. Dovolání v dané věci je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení dovoláním předestřených otázek jde o věc dovolacím soudem zčásti nedořešenou.

20. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

21. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

22. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona:

§ 186 (insolvenčního zákona)

(1) Jestliže pohledávka přihlášeného věřitele byla v průběhu insolvenčního řízení uspokojena nebo zanikla jiným způsobem a přihlášený věřitel nevzal přihlášku bez zbytečného odkladu zpět, insolvenční soud jeho účast v insolvenčním řízení ukončí rozhodnutím, které se doručuje zvlášť přihlášenému věřiteli, dlužníku a insolvenčnímu správci. Proti tomuto rozhodnutí, které musí být odůvodněno, nejsou opravné prostředky přípustné; v odůvodnění však insolvenční soud vždy uvede důvod zániku pohledávky.

(2) Přihlášený věřitel, který tvrdí, že jeho pohledávka nebyla v průběhu insolvenčního řízení uspokojena ani nezanikla jiným způsobem, se může žalobou podanou u insolvenčního soudu domáhat určení, že jeho pohledávka nadále trvá. Žaloba musí být podána proti insolvenčnímu správci, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy přihlášenému věřiteli bylo doručeno rozhodnutí podle odstavce 1. Lhůta je zachována, dojde-li žaloba nejpozději posledního dne lhůty soudu. Nebyla-li žaloba včas podána, platí, že pohledávka přihlášeného věřitele zanikla způsobem uvedeným v rozhodnutí podle odstavce 1. Totéž platí, jestliže insolvenční soud žalobu zamítne, odmítne ji nebo řízení o ní zastaví. Právní mocí rozhodnutí, kterým insolvenční soud žalobě vyhoví, se účast přihlášeného věřitele v insolvenčním řízení obnovuje. Žaloba se projednává jako incidenční spor.

§ 201 (insolvenčního zákona)

(1) Pohledávka je zjištěna

a/ jestliže ji nepopřel insolvenční správce ani žádný z přihlášených věřitelů,

b/ jestliže ji nepopřel insolvenční správce a insolvenční soud odmítl její popření přihlášeným věřitelem,

c/ jestliže insolvenční správce nebo přihlášený věřitel, který ji popřel, vezme své popření zpět, nebo

d/ rozhodnutím insolvenčního soudu ve sporu o její pravost, výši nebo pořadí.

(2) Vykonatelná pohledávka je zjištěna, také tehdy, jestliže insolvenční správce nepodal včas žalobu o její popření nebo byla-li taková žaloba zamítnuta anebo řízení o ní skončilo jinak než rozhodnutím ve věci samé.

(...)

(4) Rozhodnutí insolvenčního soudu o pravosti, výši nebo pořadí pohledávek jsou účinná vůči všem procesním subjektům.

23. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platí citovaná ustanovení od rozhodnutí o úpadku dlužníka I (12. října 2011) a do 31. května 2019 změn nedoznala [k datu 31. květen 2019 srov. článek II (Přechodné ustanovení) části první zákona č. [31/2019](#) Sb., kterým se mění zákon č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [120/2001](#) Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [6/2002](#) Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [312/2006](#) Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. [296/2017](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony].

24. Ve shora ustaveném právním rámci činí Nejvyšší soud k položeným otázkám následující závěry:

25. Pro poměry upravené insolvenčním zákonem se Nejvyšší soud přihlásil v R 34/2014 k závěru, že zjištěná pohledávka přihlášeného věřitele může zaniknout před rozvrhem i na základě skutečností nastalých mimo řízení (šlo o závěr formulovaný pro konkursní řízení vedené podle zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání, např. v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 20. března 2003, sp. zn. 15 Cmo 10/2003, uveřejněném pod číslem 18/2004 Sb. rozh. obč., v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 24. září 2003, sp. zn. 29 Odo 604/2001, uveřejněném pod číslem 9/2005 Sb. rozh. obč., nebo v usnesení ze dne 26. ledna 2006, sp. zn. 29 Odo 579/2003, uveřejněném pod číslem 21/2007 Sb. rozh. obč.). V R 34/2014 Nejvyšší soud dále uvedl, že insolvenční řízení vychází takovým postupům vstříc i úpravou obsaženou v ustanovení § 186 insolvenčního zákona. Jinak řečeno, insolvenční zákon upravuje mechanismus, jehož prostřednictvím lze ukončit účast dlužníka věřitele v insolvenčním řízení v případě, že v průběhu insolvenčního řízení po svém zjištění byla uspokojena jeho pohledávka, nebo že taková pohledávka zanikla jiným způsobem. Pohledávka může takto zaniknout např. tím, že ji splnil dlužníkův spoludlužník nebo ručitel (srov. opět R 34/2014).

26. Dovolatel pak (obecněji formulováno) předkládá Nejvyššímu soudu k řešení otázku, zda jiným způsobem zániku zjištěné pohledávky je i to, že v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka spoludlužníka (v jiném insolvenčním řízení) byla úspěšně popřena pravost, výše nebo pořadí téže pohledávky. K tomu lze především uvést, že incidenčním sporem o určení pravosti, výše nebo pořadí přihlášené pohledávky se sporné otázky pravosti, výše nebo pořadí přihlášené pohledávky řeší jen pro potřeby insolvenčního řízení (srov. vedle ustanovení § 201 odst. 4 insolvenčního zákona též ustanovení § 2 písm. d/ a § 159 odst. 1 písm. a/, odst. 3 a 4 insolvenčního zákona). Výsledek takového sporu proto též nemá žádný vliv na možnost věřitele vymáhat vykonatelnou pohledávku po skončení insolvenčního řízení, v němž byl úpadek dlužníka řešen konkursem, na základě exekučního titulu nabytého vůči dlužníku před zahájením insolvenčního řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. května 2020, sen. zn. 29 ICdo 63/2018, uveřejněný v časopise Soudní judikatura, číslo 9, ročníku 2021, pod číslem 91, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. června 2021, sen. zn. 29 ICdo 13/2021).

27. Samotný výsledek přezkumného řízení ohledně téže pohledávky v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka spoludlužníka (její úspěšné popření) tedy v insolvenčních ani mimoinsolvenčních poměrech není pokládán za (jiný) způsob zániku pohledávky (a dozajista nejde o způsob zániku pohledávky jejím uspokojením). Řečené platí především pro ty výsledky přezkumného řízení, jež se staly neměnnými již coby následek popěrného úkonu k tomu oprávněné osoby; např. proto, že přihlášený věřitel vzal v reakci na uplatněné popření přihlášku pohledávky v popřeném rozsahu zpět (§ 184, § 187 insolvenčního zákona), nebo proto, že přihlášený věřitel, jehož přihlášenou nevykonatelnou pohledávku účinně popřel insolvenční správce nebo (při sanačním způsobu řešení úpadku dlužníka) dlužník, nepodal v určené lhůtě příslušnou odporovou žalobu (§ 159 odst. 1 písm. a/, § 198 odst. 1 insolvenčního zákona). Na základě takového chování či takové nečinnosti přihlášeného věřitele v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka spoludlužníka totiž nelze přijmout žádný závěr o zániku pohledávky (vůči oběma dlužníkům); lze jen dovodit, že pohledávka nebude uspokojena v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka spoludlužníka; srov. (ke kategorizaci pohledávek, které se neuspokojují v insolvenčním řízení) i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. listopadu 2011, sen. zn. 29 NSČR 16/2011, uveřejněné pod číslem 54/2012 Sb. rozh. obč.

28. Také v těch případech, v nichž popěrný úkon k tomu oprávněné osoby [insolvenčního správce, jiného přihlášeného věřitele nebo (při sanačním způsobu řešení úpadku dlužníka) dlužníka] vyústí v incidenční spor o určení pravosti, výše nebo pořadí popřené pohledávky, v němž bude pravomocně určeno, že přihlášená pohledávka není pohledávkou pravou, nebo že není přihlášena ve správné výši

anebo ve správném (přednostním) pořadí, není pro účely posouzení, zda pohledávka zanikla, určující samotný výsledek sporu; podstatné jsou důvody, pro které pohledávka nebyla zjištěna (co do pravosti, výše nebo pořadí). Určení, že pohledávka není pohledávkou pravou, pohledávkou přihlášenou ve správné výši, nebo pohledávkou přihlášenou ve správném (přednostním) pořadí, totiž může mít svůj původ ve skutečnostech, jež samy o sobě nemusejí mít (nemají) vliv na existenci pohledávky vůči spoludlužníku dlužníka, v rámci jehož insolvenčního řízení proběhl takový incidenční spor; např. pohledávka může být promlčena jen vůči některému spoludlužníku, nebo může jít o rozhodnutí založené na neunesení břemene tvrzení či důkazního břemene (deficit příslušných tvrzení a důkazů nemusí být dán vůči dalším spoludlužníkům), anebo může jít o rozhodnutí, v němž vyšly najevo důvody zániku společného dluhu, jež nastaly před zjištěním pohledávky v insolvenčním řízení vedeném vůči spoludlužníku (a tedy měly být uplatněny jako důvod popření pohledávky). V těch případech, v nichž insolvenční soud v incidenčním sporu probíhajícím v rámci insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka spoludlužníka pravomocně určí, že přihlášená pohledávka není pohledávkou pravou, pohledávkou přihlášenou ve správné výši, nebo pohledávkou přihlášenou ve správném (přednostním) pořadí proto, že bude mít za prokázaný některý z hmotněprávních důvodů zániku společného dluhu, k němuž došlo po zjištění téže pohledávky v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka, může takové rozhodnutí (opět s přihlédnutím k mezím jeho závaznosti ve smyslu § 201 odst. 4 insolvenčního zákona) být důkazem směřujícím k prokázání zániku zjištěné pohledávky v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka, samo o sobě však nezpůsobuje zánik zjištěné pohledávky v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka.

29. V poměrech této věci z pravomocného rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 11. prosince 2019, vydaného v incidenčním sporu v rámci insolvenčního řízení vedeného na majetek Z. Š. (z nějž vyšly oba soudy), plyne, že důvodem určení, že zajištěný věřitel S (tamní žalovaný) nemá za dlužníkem Z. Š. část dílčí pohledávky č. 1 (příslušenství této pohledávky ve výši 17.041.817,53 Kč) byla skutečnost, že zajištěný věřitel S přihlásil do insolvenčního řízení jiné příslušenství pohledávky č. 1 (úrok z prodlení) než to, které dokládal (úrok). Důvodem určení, že zajištěný věřitel S nemá za dlužníkem Z. Š. dílčí pohledávku č. 3 (směnečnou pohledávku ve výši 23.187.713,61 Kč), byla skutečnost, že zajišťovací směnka neodpovídá dohodě o vyplnění blankosměnky. Ve vztahu k jistině dílčí pohledávky č. 1 (13.572.405,86 Kč) a k dílčí pohledávce č. 2 (částka 966.000 Kč, představující poplatek za vedení úvěrového účtu) Vrchní soud v Praze potvrdil výrok soudu prvního stupně o zamítnutí požadavku na určení neexistence těchto pohledávek.

30. Pohledávkou, na jejíž uspokojení měl být vydán výtěžek zpeněžení zajištění zajištěnému věřiteli S v této věci, je (jak plyne ze zjištění obou soudů) pohledávka přihlášená tímto věřitelem jako dílčí pohledávka č. 2, sestávající z jistiny (17.603.218 Kč) a příslušenství (tvořeného úrokem z prodlení ve výši 2.682.849 Kč), s tím, že důvodem vzniku pohledávky je rámcová kupní smlouva ze dne 23. listopadu 2006. Takovou pohledávku nelze identifikovat jako totožnou s těmi, jež insolvenční soud neshledal pravými ve výše označeném incidenčním sporu (s příslušenstvím dílčí pohledávky č. 1 a se směnečnou pohledávkou uplatněnou dílčí pohledávkou č. 3). Důvody, pro něž insolvenční soud neshledal v insolvenčním řízení vedeném na majetek Z. Š. pravou část (příslušenství) dílčí pohledávky č. 1 a dílčí pohledávku č. 3, pak nejsou těmi, jež by mohly (i kdyby šlo o pohledávky identické s pohledávkou, jež má být uspokojena z výtěžku zpeněžení zajištění v této věci) přivodit zánik zjištěné pohledávky zajištěného věřitele S v této věci (šlo o důvody, pro něž „identická“ pohledávka mohla být popřena, což se nestalo).

31. Dovolání tedy není opodstatněné. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl (§ 243d odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).

Další články:

- [Nezbytná cesta](#)
- [Nepominutelný dědic](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)